

BO NADAL?

Si, ao final son os nenos os que mellor entenden
este tempo estremecido de Nadal.
Son eles, os que soñan tempos novos, cheos de Luz
que a todos nós, quentarán.
Ao final, se queremos, deberemos volvernos nenos
para erguer co corazón onda o portal
e correr de novo, sobrevoando as figuras de barro
e a fariña que é neve, no noso corazón, nas nosas mans.
Ao final, habitaremos o soño de querernos,
xuntando aquel noso mundo, sobre o chan
cos recortes de nós mesmos mirados no silencio
polos camiños que levan cara adiante, camiñando a un portal.
Sobre un manto de luz que se dá cita, na noite, baixo as estrelas
e xuntan a San Xosé, co Neno e coa súa Mai.
Ao final, todo o mundo se trastorna e busca o Sol
nun ollar esperanzado, de lumieira universal
pois o amor é esa luz, nesta inocente tenrura,
entre ríos e montañas, en Begonte, un camiñar.
Prados de musgo, vales con árbores, xente que vén, xente que vai,
rios de prata, montes de neve, pezas de barro que a Belén van,
levan presentes, ovos, manteiga, bolas de pan.
E son nubes de algodón, tres reis magos, pastores da Terra Cha
chegan sobre serraduras de madeira
que arredan a lama dos rueiros e levan a noite,
coa luz da Lúa e unha alta estela ... chegan alá.
Pasan rabaños e pontes, rapaces e mozos,
mulleres e homes que están a cantar.
Casas de pedra e tellados de lousa, a neve alfombra fríos

alá lonxe, polas terras Orientais.
Ao final, as sombras da noite albergan novos fuxidos,
os pobres eternos que escapan da fame, da guerra e buscan a paz.
O castelo de Herodes segue neste mundo ruín
que fixo un camposanto coas augas do mar
e as noites da historia, están sobre collidas ao repetirse,
ano a ano, e volven a nós para aquel Neno lembrar.
Fachuzo da noite da Chaira, non pode esquecer,
nin perder os soños: hai que ir arrolar.
Son refuxiados, emigrados, exiliados, ... e séntese unha vella canción
que arroupa, en doce voz o durmir dun Neno, que non deixará de amar:

*«Durme, meu Neno durme; durme,
que te durmirás sen esquecer aos que sofren
a indiferenza mortal».*